

Boris Tanner, ent. Estojev kuoli 22-2-03 Helsingissä sairasteltuaan pitkään aikoinaan sotavankileirillä saamiensa vammojen vuoksi. Hän oli syntynyt 12.6. 1920 Paatenella, missä kasvoi 5-vuotiaaksi saakka. Pojalla oli vaikea sairaus, "kuvvevika" (nivustyrä), jota siellä ei siihen aikaan voitu hoitaa. Apuun tuli hänen pitkän Suomessa asunut setänsä, kauppias **Juho Tanner**, ent. Ivan Estojev. Hän hommasi pojan Vaasaan hoitoa saamaan ja tämän jälkeen Juho Tanner adoptoi Boriksen, josta näin tuli vaasalainen.

Boris toimi jatkosodan aikana kaukopartiomiehenä. Kesällä 1944 hän joutui draamaattisten vaiheiden jälkeen sotavangiksi. Elokuussa lähti 10-miehinen Os-Kun (Osasto Kuismasen) partio Hirsylän mutkaan tarkkailemaan Suojärven tien liikennettä, ja tässä partiossa oli mukana myös Pupa, niin kuin Borista kutsuttiin. Sopiva paikka löydettiin ja kotvan aikaa liikennettä seurattiin häiriöttä. Vartiomies oli vuorollaan hieman muista erillään.

Oli Pupan vartiovuoro, kun vahva vihollispartio ylätti hänet ja katkaisi yhteyden muuhun partioon. Pupa

lähti juoksemaan kohti suota, joka oli vastakkaisessa suunnassa omiin nähden ja sai takaa-ajajat peräänsä. Oma partio saattoi kauempaa vain seurata, tapahtumia. He näkivät, miten Pupa iskettiin maan ja häntä kohti ammuttiin useita laukauksia. Miehet saattoivat vain ilmoittaa tukikohtaansa: Tanner kaatunut.

Tärkeintä tässä oli se, että Boris pelasti partion muut jäsenet lähtemällä päinvastaiseen suuntaan.

Boris Tanner ilmoitettiin virallisesti kentälle jääneeksi kaatuneeksi ja hänet siunattiin ja nimi kaiverrettiin Vaasaan sankarihaudan muistokiveen.

Kun sitten aikanaan sotavankeja palautettiin, kaikkien yllätykseksi tässä joukossa oli mukana pahoin vammautunut Pupa. Niinpä hän kantoikin lompakossaan Vaasa-lehdessä julkaistua kuolinilmoitustaan.

Todettakoon lopuksi, että nyt tuonilmaisiiin menneen Boriksen mukana sammui tuo Tanner-Estojevin suku. Boris oli lapseton, samoin Tannerin molemmat tyttäret Vieno ja Irma. Tannerien perhehauta on Vaasan vanhalla hautausmaalla heti portin pielessä vasemmalla.

VILLE LAHELMA
(lapsuuden ystävä)

MERKKI- PÄIVÄT

80 vuotta täytti Kiimasvaaran vanhin **Mari Vasara**, ent. Moisejev eli Timin Man'u 9. kesäkuuta Kittilässä. Aviopuoliso kuoli muutamia vuosia sitten, ja Mari asuu nyt yksin vielä hyvissä voimissa. - Parhaat onnittelet muilta kiimasvaaralaisilta ja tuttavilta Ruotsista ja Suomesta. JM.

60 vuotta täytti 5. kesäkuuta Oulussa **Urpo Lahti**. Hän on vienalaista sukua sekä isän (Röhöstä) että äidin (Venehjärvestä) puolelta. Elämäntyönsä Urpo on tehnyt rautateiden palveluksessa.

Veikko Pällisen muistolle

Jatkosodan päätyttyä 25-vuotias Veikko Pällinen soitti pianoharmonikkaa Uhtuan kulttuuritalolla. Me, hieman pelimannia nuoremmat, tanssimme innolla valssia ja foxtrottia. Vuosi vuodelta Veikko Pällisen työ monipuolistui. Hän johti laulukuoroa ja tanssiryhmiä, ja sävelsi.

Kului vuosia. Minä omistin nuoruuteni pelimannille Veikko Pälliselle runoni Uhtuan valssi. Sepitin sen noudattaen karjalaista kansallista perinnettä. Runo julkaistiin Kalevalan piirilehdessä 6. elokuuta 1988. Runoseptykseni miellytti

Veikkoa ja hän teki siihen kauniin sävellyksen.

Kesällä 1990 kävin Kalevalassa. Veikko kutsui minut kuoroharjoitukseen ja sen jälkeen kotiinsa ativoihin. Isäntä soitti Uhtuan valssia, emäntä Maria Nikolajevna lauloi: runoniekka sulii kyyneliin.

Toinen yhteinen laulumme on 'Miksi on äidillä harmaassa pää'. Molemmat laulut on julkaistu Veikko Pällisen kirjassa "Kalevalan kehto".

Tallinna, toukokuussa
AINO TERVASOVA

Uusi Testamentti nyt livvin kielellä

Kymmenen vuoden työn tulos, livvinkielinen Uusi Testamentti eli Uusi Sana julkistettiin toukokuun alussa Petroskoissa. Merkittävää tapahtumaa juhlistettiin vielä Kotkajärvellä ja Aunuksessakin.

Kansallisen politiikan komitean varajohtaja **Tatjana Klejerova** tervehti juhlarahvasta todeten mm. seuraavaa: "Vain se rahvas jää rahvahaksi, kumpasella on säilyn kieli. Karjalaini rahvas on on-

nellini, sentäh kun viimeset kymmenen vuotta ei mänty tyhjäh. Myö olemma ylpiet, kun meillä karjalankielini Uusi Sana. Myö emmä ollun yksi tällä tiellä; mian ruatoh yhty äijän ihmisie rajan molommilta puolilta".

Uuden Testamentin käännöstyön aloitti **Vladimir Rjagojev**; hän käänsi livviksi Luukkaan, Markuksen ja Johanneksen evankeliumit. Suurimman työn teki kuitenkin opettaja **Zinaida Dubinina** Kotkajärvellä. Saatuaan valmiiksi Lasten Raamatun 1995 hän paneutui Uuden Sanan valmistelutöihin.

Julkistamistilaisuudessa hän saikin arvokkaan tunnustuksen vuosien työstä, pyhän ruhtinatar Olgan kunniamerkin arkkipiispa Manuilin kädestä. Raamatunkäännösintituutin työntekijät **Anita Laakso**, **Sinikka Saari** ja **Inka Pekkanen** palkittiin kunniakirjoilla.

Nyt suurin osa karjalaisista voi lukea Jumalan sanaa omalla kielellään. "Karjalankielisen Piplijan merkitys on monipuolinen", arvioi kielen tutkija **Ljudmila Markianova**. Hän näki asiassa sekä hengellisen elpymisen että kielellisen kehittymisen.

Perheutisia

Kontokkijuuriset Huotarin Ohvon Paavon Riijon Juhon Simon Kalervon työt **Pälvi ja Heljä Laukkanen** ovat kirjoittaneet ylioppilaaksi yhteensä kymmenessä aineessa. Arvosanoiksi tuli seitsemän laudaturia, kaksi examiaa ja yksi magna.

Tuomas Nikolai (Kolja) Saloniemä on kirjoittanut ylioppilaaksi Helsingin Sibelius-lukiosta. Kolja on äitinsä puolelta Repolan Koropin Maurasia. Hän haluaa kiittää säätiö Väinölää saamastaan opiskelupaarahasta.